

RIVERDALE

MISTERUL OMULUI DE ARȚAR

Un roman original de MICOL OSTOW

Traducere din limba engleză de
ALEXANDRU SZÖLLÖ

LEDA EDGE

—2020—

JUGHEAD

Riverdale: orașul nostru. În traducere liberă, înseamnă „valea de lângă râu”, și, într-adevăr, se înalță pe malurile râului Sweetwater, cel cu nenumărate meandre, care curge năvalnic, purtând în vârtoarea valurilor frunze dințate și lipicioase în sezonul arțarilor.

Un alt lucru pe care îl poartă râul? Secrete.

Dacă există un lucru pe care l-am învățat din dispariția lui Jason Blossom, acela este că râul Sweetwater duce cu sine secrete cât pentru o viață întreagă.

Pentru *câteva* vieți, de fapt.

Orașul nostru a fost atestat documentar acum șaptezeci și cinci de ani, dar, așa cum bine știu familiile fondatoare, a fost întemeiat cu mult înainte. Pământurile noastre adăpostesc o moștenire de secole, mare parte din care, așa cum începuserăm să ne dăm seama, putredă și copleșitoare. Secretele sinistre și paginile mânjite cu sânge ale cărților noastre de istorie datează chiar de pe vremea primilor coloniști: de la încăierarea de tip Hatfield și McCoy¹ dintre familiile Cooper și Blossom – vărul

---

¹ Familiile de fermieri Hatfield și McCoy au început să se răfuiască una cu cealaltă în timpul Războiului Civil american. Conflictul a durat

își împușcă vărul, fratele are mâinile pătate de sângele propriu-lui frate – până la decimarea populației băștinașe.

Orașul nostru cunoaște întunericul, violența și molima. Aduse de propria populație. De *oameni*. Dacă li se mai poate spune așa știind tot ce-a ieșit la lumină.

Noi, copiii din Riverdale, am fost învățați că ecourile rămân. Fie că vorbim despre uciderea lui Jason Blossom (cea mai recentă manifestare a ceea ce s-ar putea numi în mod rezonabil un blestem asupra familiei sale), fie despre Masca Neagră, un criminal în serie care-i pândea pe păcătoși.

Sau, mai recent, de vâlva produsă de o instituție locală cu un trecut dubios, unde destul de mulți dintre colegii noștri fuseseră cândva închiși și forțați să îndure forme traumatizante de așa-numită terapie. Grifoni și garguie, un joc de roluri care dădea dependență și își secătuia jucătorii de energie, împingându-i pe mulți spre o autodistrugere obsesivă. Apoi de cea stârnită de un nou-venit cu o fermă pe care o prezenta ca pe un sanctuar, unde promitea să primească și să accepte pe oricine și care avea un număr de discipoli ale căror scopuri erau profund neclare și suspecte.

Toate aceste evenimente codificate și multistratificate duc înapoi în timp, în vremurile de început ale orașului, devenind pietrele de temelie pe care această așezare a fost clădită. Din care istoria și folclorul nostru au înmugurit, răsucindu-se și încolăcindu-se ca un mănunchi de liane. Fundații putregăite și linii de falie neclare – *acela* era orașul Riverdale, pe care ajungeam să-l cunoaștem tot mai bine.

Istoria noastră cufundată în umbre ni se face cunoscută prin întâmplări care se dezvăluie chinuitor de încet, cum ar fi faptul

---

din 1863 până în 1891 și este considerat, în cultura populară americană, drept un etalon pentru orice dispută aprigă între două familii (n. tr.).

că rivalitatea de azi dintre familiile Blossom și Cooper își are rădăcinile într-un conflict violent, letal, care ațâțase frate contra frate. Iar grupurile care se războiesc încă vor – cer – sânge, până-n ziua de azi.

Sau faptul că Barnabas B. Blossom a măcelărit patru sute de băștinași uktena pentru a-și consolida imperiul. Sau că băștinașii au fost obligați să îndure violența și umilințele înfrângerii, apoi ale mutării cu forța, asta ca să nu mai vorbim despre durerea vie a distrugerii aproape în totalitate a moștenirii culturale și a negării drepturilor lor colective dobândite prin naștere.

Iată adevărurile care ne-au fost dezvăluite, strat cu strat!

Dar dacă adevărurile sunt greu de crezut, dacă istoricului de ocazie îi sună a legendă? Ei bine, legendele în sine sapă încă și mai adânc în pământul orașului nostru, chiar în oasele noastre.

Omul de Zahăr, de exemplu: Cheryl Blossom credea că era un bau-bau, un demon născocit de nimeni alta decât mama ei, pentru a-i face pe ea și pe fratele ei să stea speriați, în banca lor:

Fiți cumiști, că vă ia Omul de Zahăr!

Habar n-avea ea că și cele mai negre basme pornesc de la un sâmbure de adevăr. Că Omul de Zahăr n-a fost un om, ci mulți, un șir nesfârșit. Că nu era – nu erau – din tagma căpcă-unilor din basme, ci a infractorilor.

Infractori care lucrau pentru tatăl ei.

O altă specialitate din jurul focurilor de tabără: Omul de Arțar. O poveste moralizatoare despre o fiară dintr-o junglă căreia i se dusesse vestea. Omul de Zahăr fura și răpea în scopuri sinistre. Dar Omul de Arțar? Omul de Arțar te înghițea cu totul.

Unii considerau povestea drept o legendă urbană, nimic mai mult. Alții o luau ca pe o variantă a poveștii moralizatoare a Omului de Zahăr – ce altceva e arțarul, la urma urmei, dacă nu o formă de zahăr? Dar mulți dintre noi – de fapt, aș îndrăzni

să spun cei mai mulți dintre noi – nu auziseră niciodată despre Omul de Arțar. Nu până la festival. Cumva, acea bucată din moștenirea orală a orașului nostru a rămas ascunsă după un vâl de obscuritate, sărind peste o întreagă generație de tineri din Riverdale.

Dar cu toții învățam un lucru: deși basmele s-ar putea să nu fie reale, lupul stă totuși mereu la pândă. Iar asta nu e o metaforă.

Nu în Riverdale. *Mai ales* nu în Riverdale.

În orașul nostru există mereu un adevăr urât care pândește dincolo de minciună.

În momentul acela, când ultima confruntare cu pericolul a lui Archie Andrews părea în sfârșit să fie (măcar puțin) dată uitării, noi – Archie, Betty, Veronica și cu mine – ne doream ca viața să intre în „normal”, mai mult sau mai puțin. Voiam viața pe care cărțile de istorie a orașului Riverdale și mult lăudatele sale tradiții orale ne-o promiseseră. Sirop de arțar duminică dimineața și *milkshake*-uri la Pop’s după ore.

Nu era vorba doar de noi. Normalitatea era ceva după care fiecare elev de la Liceul Riverdale tânjea. Normalitate și o pauză de la necazurile noastre: de la faptul că părinții se puteau întoarce împotriva noastră, fie pentru a ne dezmoșteni, a ne sili, a ne trăda, a ne abandona, fie pentru a ne dezamăgi din nou. De la faptul că profesorii și alții în sarcina cărora cădea protecția noastră erau, uneori, cei mai spurcați prădători. Că răul era o hidră cu multe capete și că ideea de triumf era mai fantezistă decât originile monstrului mitologic în sine.

Triumf, siguranță, liniște – știam că o lume ca asta n-avea să ia naștere niciodată, n-avea *cum* să ia naștere niciodată. Trecutul și prezentul nostru se încâlciseră fără speranță într-un păienjeniș haotic care nu avea să ne dea pace în veci.

Totuși, speram. Continuam să sperăm, să avem o sclipire de optimism. Că aveam să găsim cumva, cândva, drumul spre ceea ce promitea a fi Riverdale. Istoria orașului Riverdale nu era *toată* mânjită și sordidă. Da, orașul nostru știa ce era aia durere: învățam lucrul ăsta iar și iar, în timp ce inocența noastră se destrăma.

Dar Riverdale cunoștea și răsfățul.

Și unii dintre noi – poate chiar aceia care cunoșteau suficient de bine întunericul, încât să se simtă ca acasă în acel coșmar cu ochii deschiși – erau hotărâți să-și găsească drumul spre el.

Cu orice preț.